

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Martiny Andělové a soudců JUDr. Viléma Šetka a JUDr. Martina Vícha ve věci

žalobkyně: **T. K. D. N.**, narozená dne „X“
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem „X“
zastoupená advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**, IČO 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2021, č. j.
MV-70502-4/SO-2021

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 11. 6. 2021, č. j. MV-70502-4/SO-2021, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 2. 2021, č. j. OAM-16670-14/DP-2020, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 529 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

(K.ř.č. 1 – rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2021, č. j. MV-70502-4/SO-2021, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále již jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 2. 2021, č. j. OAM-16670-14/DP-2020, kterým byla podle 44a odst. 4 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále již jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců zamítnuta její žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Současně podala návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, o tomto návrhu bylo rozhodnuto usnesením ze dne 25. 8. 2021, č. j. 108 A 5/2021-16, jímž byl odkladný účinek žalobě přiznán.

Žaloba:

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že rozhodnutí je zatíženo nezákonností a nepřezkoumatelností, neboť žalovaný porušil § 2 a 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále již jen „správní řád“) a § 174a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí žalovaného aprobovalo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které je prostřednictvím této žaloby rovněž napadáno. Žalobkyně spatřuje primárně nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že správní orgány porušily § 3 správního řádu, když nedostatečně zjistily skutkový stav. Za situace, kdy ona v rámci správního řízení nebyla pasivní a stále předkládala další příjmy, bylo i s ohledem na předloženou mimořádnou účetní závěrku na místě, aby ji správní orgán I. stupně vyzval k předložení výpisu z banky, když toto byl jediný podklad, který chyběl ke kladnému vyřízení žádosti. Popřípadě bylo na místě, aby ji správní orgán vyzval k předložení platebního výměru za rok 2020 a přerušil řízení do doby, než bude platební výměr možné získat. Poukazovala na to, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno až v únoru 2021, a proto relevantními podklady byly příjmy za rok 2020, nikoli za rok 2019.
3. Další nepřezkoumatelnost shledávala žalobkyně v nedostatečném posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoli správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly. Odkázala na rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37 a na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34 a namítala, že správní orgány absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů, jak k její osobě, tak i ve vztahu k jejím rodinným příslušníkům (viz rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47). Namítala, že má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má zde svého manžela, který má již řadu let povolen trvalý pobyt. V žalobě uvedla, že zde má své dvě nezletilé děti N. D. Ch., nar. „X“ a N. N. B. Ch, nar. „X“, které zde mají rovněž trvalý pobyt, a mladší se zde narodilo, děti jsou ve věku, kdy potřebují pravidelnou péči své matky. K výzvě soudu pak žalobkyně uvedla, že tvrzení o nezletilých dětech je písarskou chybou, když jejími dětmi jsou D. M. D., nar. „X“ a D. T. K. N., nar. „X“. Dále žalobkyně uvedla, že žije na území České republiky již od roku 2010, tj. dlouhých 11 let, nikdy zde nepáchala trestnou činností, ani se nijak neprovinila. Její manžel zde podniká, a pokud by na vše zůstal sám, nebyl by schopný obstarat obživu pro sebe a své dvě děti, a proto je její pobyt na území České republiky nezbytný, což správní orgány nijak nezhodnotily. Po opravě žaloby uvedla, že má na území České republiky velmi silné zázemí a vazby, a proto je zamítnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

(K.ř.č. 1 – rozsudek)

její žádosti fatálním zásahem do jejího rodinného a soukromého života a stejně tak do života její rodiny. Navrhla, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě:

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě trval na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítl námitky žalobkyně jako nedůvodné. V podrobnostech odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, odůvodnění v části III. napadeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k uvedeným námitkám dostatečně podrobně vyjádřil, neshledával potřebu změny a dále odkázal na spisový materiál. Vyjádřil názor, že správní orgán I. stupně správně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výzva ze dne 2. 9. 2020, která byla žalobkyni doručena dne 14. 9. 2020, byla dostatečně konkrétní a žalobkyně byla poučena o dokladech, kterými má prokázat dostatečný příjem. Podotkl, že ani do doby vydání jeho rozhodnutí žalobkyně nedoložila platební výměr na daň z příjmu fyzických osob – manžela za rok 2020 spolu s přehledem záloh a plateb na zdravotní a sociální pojištění. Zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně správní orgán I. stupně posoudil na stranách 4 -5 rozhodnutí zcela v intencích § 174a zákona o pobytu cizinců a žalovaný s těmito závěry souhlasil. Navrhl, aby soud shledal žalobu nedůvodnou a jako takovou ji podle § 78 odst. 7 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále již jen s. ř. s.) zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Posouzení věci soudem:

5. Soud k projednání žaloby shledal nezbytným nařízením jednání, neboť žalobkyně s rozhodnutím bez jednání nesouhlasila, především však proto, že existoval nesoulad mezi obsahem správního spisu, a to žádostí žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a tvrzeními žalobkyně v žalobě o jejich rodinných a soukromých poměrech. Při tomto jednání žalobkyně dále opravila dobu, po kterou na území České republiky žije, a to od roku 2004 (nikoli 2010) a dále uvedla, že pokud by musela podstoupit celý proces sloučení rodiny znovu, bylo by to pro ni nejen finančně zatěžující, ale i velice obtížné až nerealizovatelné, neboť s ohledem na pandemickou situaci jsou zakázány komerční lety do Vietnamu. I v případě, že by byla zařazena do tzv. repatričního letu, tak by celý proces pro ni představoval náklady přibližně 100 000 Kč. Za situace, kdy by se spolu s ní vrátil i její manžel, tak by mohlo dojít k ohrožení jeho podnikání (provozuje restauraci), neboť by mu mohl zaniknout trvalý pobyt na území České republiky, i ze všech těchto důvodů považuje správní rozhodnutí za nepřiměřené.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí, prvního dílu, hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

(K.ř.č. 1 – rozsudek)

7. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobkyni bylo od roku 2004 opakovaně vydáváno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. Dne 18. 6. 2020 podala žalobkyně u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu sloučení rodiny, ze které vyplývá, že je v domácnosti, má manžela D. M. H., nar. „X“, který podniká a děti D. T. K. N., nar. „X“ a D. M. D., nar. „X“ – oba podnikají. K žádosti připojila pojistnou smlouvu o zdravotním pojištění cizinců, nájemní smlouvu o nájmu bytu, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob (svého manžela) za zdaňovací období roku 2019, vyúčtování záloh na pojistném na důchodové pojištění za rok 2019 manžela žalobkyně, své prohlášení, že žije ve společné domácnosti s manželem a společně hradí náklady na živobytí, přehled záloh a plateb zdravotního pojištění manžela žalobkyně jako samoplátce. Správní orgán I. stupně měl k dispozici výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR, vyžádal si výpis z evidence rejstříku trestů, z něhož vyplynulo, že u žalobkyně nejsou evidovány žádné informace o jejím odsouzení a poté vypočetl minimální úhrnný příjem, který je žadatelka povinna prokázat, a to částkou 18 679 Kč. Správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni dne 2. 9. 2020 k odstranění vad žádosti, tj. aby předložila doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení za rok 2019 odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V této výzvě podrobně osvětlil, jak dokládají příjem zaměstnanci, podnikatelé, či další osoby, současně ji vyzval, aby doložila doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti. Rovněž ji poučil o tom, že v případě příjmů z podnikání, kterých bylo dosaženo v tomto roce, je třeba předložit účetní uzávěrku a k ní i výpisy z účtu vedeného v bance, alespoň za posledních šest měsíců. Správní orgán uvedl, že částky předložené žadatelkou v dokladech neprokazují dostatečnou výši úhrnného příjmu, a proto ji vyzval, aby ve stanovené lhůtě předložila takový doklad prokazující dostatečnou výši, zejména aby doložila aktuální příjem za poslední tři měsíce tak, aby byla patrná a prokazatelná výše příjmů, jeho stálost a pravidelnost a celkové náklady na bydlení. Žalobkyně po obdržení této výzvy požádala o prodloužení lhůty k doložení dokladů do 8. 10. 2020 a v této lhůtě doložila nájemní smlouvu. Vzhledem k tomu, že žadatelka doložila skutečnou výši nákladů na bydlení, přepočtl správní orgán I. stupně úhrnný měsíční příjem na částku 15 050 Kč. Dne 21. 10. 2020 vyzval žadatelku, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, což její zástupce učinil dne 18. 11. 2020 a při tomto seznámení uvedl, že doloží mimořádnou účetní závěrku do 3. 12. 2020. Dne 7. 12. 2020 byly správní orgánu prvního stupně doloženy listiny, a to výkaz zisku a ztráty ve zjednodušeném rozsahu a rozvaha ve zjednodušeném rozsahu ke dni 30. 11. 2020 s tím, že těmito listinami chtěla žalobkyně prokázat, že měsíční čistý příjem manžela žalobkyně je 26 909 Kč.
9. Rozhodnutím ze dne 8. 2. 2021, č. j. OAM-16670-14/DP-2020, správní orgán I. stupně zamítl žádost žadatelky a neprodloužil dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žadatelka přestala splňovat podmínku prokazovanou podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že posuzoval, zda jsou v případě žádosti žadatelky splněny zákonné podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Žadatelku posuzoval společně s manželem, kterému byl na území České republiky povolen dne 17. 5. 2006 trvalý pobyt. Za celkovou určující částku, kterou byla

Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

(K.ř.č. 1 – rozsudek)

žadatelka povinná doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení, shledal částku 15 050 Kč, z listin předložených žadatelkou však vyplývala částka nižší (12 658 Kč). Správní orgán I. stupně shledal, že prokázaný příjem rodiny žadatelky neodpovídá požadavkům stanoveným § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a nejsou naplněny podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR. Uzavřel, že příjem žadatelka neprokázala ani mimořádnou účetní závěrkou, neboť k ní nedoložila výpisy z účtu, jak byla poučena ve výzvě ze dne 2. 9. 2020, když daňová evidence má pouze charakter tvrzení, nejedná se o důkaz o přijatých platbách a výdajích, a proto tento důkaz neakceptoval. Zabýval se v souladu § 44a odst. 4, § 46a odst. 2 písm. d) a § 174a zákona o pobytu cizinců dopadem svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatelky, vzal do úvahy, že důsledkem tohoto rozhodnutí je neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ukončení pobytu žadatelky na území vedoucí k povinnosti vycestovat z území ČR, nejspíše do země původu. Za evidentní shledal, že rozhodnutí bude mít dopad do rodinného života žadatelky, neboť bude muset odcestovat z území ČR, což však shledal za přiměřené. Právo pobytu žadatelky je odvozeno a je závislé na oprávnění k pobytu jejího manžela. Nebylo prokázáno, že manžel žadatelky je schopen ji na území ČR uživit, a pokud cizinec není schopen prokázat, že příjem jeho rodiny dosahuje určité minimální hranice, nelze než konstatovat, že takovému cizinci by na území neměl být povolen další pobyt. Správní orgán I. stupně uvedl, že tímto rozhodnutím nezakazuje žadatelce další pobyt na území, o vydání nového povolení k pobytu si může požádat v zemi původu (o vydání dlouhodobého víza či povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a zákona o pobytu cizinců), a to jakmile bude mít rodina k dispozici dostatek finančních prostředků, případně bude schopna prokázat příjem rodiny v dostatečné výši, proto dopad do soukromého života účastnice shledal jako přiměřený důvodům tohoto rozhodnutí.

10. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný zamítl a potvrdil jej s odůvodněním, že brání-li se žadatelka tím, že nevěděla, že k mimořádně účetní závěrce měla doložit výpisy z banky manžela, je taková obrana vyvrácena tím, že správní orgán I. stupně ve výzvě ze dne 2. 9. 2020, která byla žadatelce doručena dne 14. 9. 2020, řádně poučil žadatelku o tom, že k účetní závěrce je třeba doložit ještě výpis z účtu vedeného v bance či u jiného finančního ústavu na jméno cizince (vhodné alespoň za období posledních 6 měsíců), ze kterého bude patrná stálost příjmu a zejména to, že nějakého příjmu skutečně dosahuje. Samotná daňová evidence není dostatečná. Uvedla-li žadatelka v odvolání, že do 30. 4. 2021 doloží všechny nové doklady od manžela za rok 2020, vystavené finančním úřadem, okresní správou sociálního zabezpečení a Všeobecnou zdravotní pojišťovnou, do doby vydání rozhodnutí žalovaného tyto doklady nedoručila, proto žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně nepochybil, když žádost žadatelky zamítl, neboť přestala splňovat podmínku § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Postup správního orgánu I. stupně shledal v souladu se správním řádem, když žadatelce zaslal výzvu k odstranění vad žádosti, poté ji seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, ke kterým se měla možnost vyjádřit, a přezkoumávané rozhodnutí shledal řádně odůvodněným. Správní orgán I. stupně se řádně zabýval i přiměřeností zásadu do soukromého a rodinného života žadatelky a žalovaný se s jeho závěry ztotožnil.
11. Podle § 68 odst. 3 správního řádu, se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

(K.ř.č. 1 – rozsudek)

hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

12. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud se opakovaně vyjádřil k tomu, v čem lze shledávat nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů (k tomu srov. rozsudek ze dne 7. 11. 2019, č. j. 1 Azs 338/2019-45 či rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), v nichž vyslovil, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.
13. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že správní řízení je založeno na zásadě legality a materiální pravdy (§ 2, § 3, § 50 odst. 2, 3 správního řádu). Nelze tak přehlédnout povinnost správního orgánu dosáhnout takové úrovně zjištění stavu projednávané věci, o které nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pro naplnění této povinnosti musí správní orgán vycházet ze všech údajů a skutečností, které mohou ke správnému zjištění stavu věci přispět.
14. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1. částek životních minim členů rodiny a 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti. Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.
15. Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, vztahující se ke zjištění stavu projednávané věci správním orgánem I. stupně o (ne)prokázání úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení. Správní orgán I. stupně postupoval při zjišťování stavu správně, když žalobkyni poté, co zjistil, že podklady, které k žádosti o povolení dlouhodobého pobytu předložila, neprokazují zákonem vyžadovanou výši úhrnného měsíčního příjmu, vyzval k odstranění tohoto nedostatku a poučil ji o tom, jaké podklady má doložit. Takový postup je zcela v souladu s § 50 odst. 2 správního řádu. Lze připustit, že žalobkyně nebyla pasivní, vyvinula určitou snahu vyhovět požadavkům správním orgánu I. stupně, avšak tento její přístup nebyl důsledný, neboť výzvě správního orgánu nevyhověla, když řádně nedoložila doklady prokazující příjmy její rodiny po sloučení, tedy především doklady o příjmech jejího manžela, který na území České republiky podniká, a to prokazatelným způsobem. Nedůvodná je tedy její námitka, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

(K.ř.č. 1 – rozsudek)

správní orgán I. stupně, případně i žalovaný, mohly vyčkat na výsledky roku 2020, když nelze přehlédnout, že správní orgán I. stupně žalobkyni umožnil prodloužení lhůty k předložení dokladů a rovněž žalovaný své rozhodnutí vydal v době, kdy žalobkyně již měla k dispozici výsledky hospodaření za rok 2020 a mohla je správnímu orgánu předložit, přesto tak neučinila. Správní orgán I. stupně se pak s touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal, když uvedl, jaké podklady pro jeho rozhodnutí předložila žalobkyně, že tyto podklady shledal nedostatečnými, popsal svůj postup při obstarání těchto podkladů, vyložil své úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídil, uvedl právní předpis, který na zjištěný stav aplikoval a vypořádal se i s podklady, které předložila žalobkyně po jeho výzvě.

16. Oproti uvedenému však soud přisvědčil námitce žalobkyně, že správní orgány nedostatečně posoudily podmínku neprodloužení platnosti povolení k trvalému pobytu, spočívající ve zkoumání přiměřenosti dopadu takového rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince.
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
18. K tomu, aby správní orgán mohl objektivně posoudit intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života cizince, musí brát v potaz veškeré skutečnosti, které mohou mít na výsledné rozhodnutí vliv. Kromě samotné existence rodinných vazeb je tak správní orgán povinen i náležitým způsobem zjistit jejich faktické fungování, tj. závislost rodinných příslušníků na osobě cizince, o jehož pobytu je rozhodováno, včetně integrace jak žalobkyně, tak jejích rodinných příslušníků na území České republiky vzhledem k délce pobytu na tomto území, apod.
19. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí k hledisku přiměřenosti rozhodnutí v zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně ztotožnil s důvody, jimiž se k tomuto hledisku ve svém rozhodnutí zabýval správní orgán 1. stupně. Ten své hodnocení, že rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, odůvodnil toliko tím, že sice žalobkyně má v České republice manžela, ale pokud ji není schopen uživit, není neprodloužení pobytu na území České republiky zásahem nepřiměřeným. Žalovaný se na obou stupních řízení možnou mírou zásahu do rodinných poměrů žalobkyně více nezabýval, ačkoliv mu muselo být zřejmé, že žalobkyně má na území České republiky opakovaně povolován dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny již od roku 2004, tedy pobývá na našem území více jak desítku let. Je vdaná, její manžel má povolen na území České republiky trvalý pobyt od roku 2006 a podniká zde, s velkou mírou pravděpodobnosti lze usuzovat na to, že to byl on, kdo zajišťoval příjem rodiny žalobkyně, přičemž až do roku 2020 byly splňovány podmínky § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nevzaly do úvahy dobu, po kterou žalobkyně na území České republiky zákonně pobývá, nezohlednily její věk, ani

Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

(K.ř.č. 1 – rozsudek)

věk jejího manžela, ani okolnost, že se žalobkyně po celou dobu svého pobytu nedopustila žádného protizákonného jednání a že po dobu několika let splňovala podmínky pro opakované prodloužení povolení k pobytu na našem území.

20. Lze tedy uzavřít, že žalobkyně v podané žalobě právem namítala, že žalovaný porušil svou povinnost danou § 50 odst. 4 věty za středníkem správního řádu, když pečlivě nepřihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo.
21. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadená rozhodnutí výrokem I. zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro nezákonnost, spočívající v nedostatečném skutkovém a právním posouzení věci, neboť žalovaný nevzal v úvahu veškeré okolnosti, vztahující se k hledisku přiměřenosti zásahu do rodinných poměrů žalobkyně, které v řízení vyšly najevo. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku.
22. Výrok II., o náhradě nákladů řízení, vychází z § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, jenž ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 15 529 Kč. Tato částka se skládá z částky 4 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu a návrh na odkladný účinek; dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) a účast u jednání - § 11 odst. 1 písm. g)]; a dále z náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, tj. z částky 900 Kč, náhrady cestovních výdajů na trase Varnsdorf-Ústí nad Labem a zpět, v celkové délce 140 km, při průměrné spotřebě motorové nafty 5,6 l/100 km, ceně nafty 27,20 Kč/l a paušální náhradě 4,40 Kč/km, v ceně 829 Kč, náhrady za promeškaný čas v rozsahu 2 hodin a 20 minut, za který náleží náhrada ve výši 100 Kč za každou započatou půlhodinu v souladu s § 14 advokátního tarifu, tj. v rozsahu částky 500 Kč. Tyto náklady je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

(K.ř.č. 1 – rozsudek)

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. prosince 2021

Mgr. Martina Andělová v. r.
předsedkyně senátu